

Cartea lui Daniel - Numărul o sută șaptezeci

Citadela sufletului: Înțelegerea întronării divine și a transformării în context profetic

Jeff Pippenger
2024-03-31

Cheia pentru a identifica Rusia drept puterea care a inițiat războiul ucrainean în 2014 este „fortăreața”, care este capul, sau capitala împărăției. Templul omenesc este alcătuit din cap și trup. Capul este natura superioară, iar trupul este natura inferioară. „Cele șapte vremi”, care s-au încheiat în 1844, urmau apoi să fie unite cu Ierusalimul, care era capul lui Iuda. În templul din Ierusalim se afla tronul regelui, care este capul Ierusalimului, iar acesta era capul lui Iuda. Unirea Divinității cu omenirea, reprezentând sigilarea celor o sută patruzeci și patru de mii, este înfățișată ca primirea „gândului lui Hristos”. Minte este natura superioară și, prin urmare, ea este „capul”.

Când cei reprezentați de Daniel văd viziunea cauzativă feminină care îi determină să se transforme după chipul lui Hristos, ei au primit mintea lui Hristos, care este al doilea Adam și este duhovnicesc. În acel moment, mintea lor propriu-zis firească, pe care au moștenit-o de la întâiul Adam după ce a căzut și a inversat ordinea creației sale, este răstignită. Minte firească, ce se războiește împotriva legii lui Dumnezeu, pe care au primit-o fără vreo alegere din partea lor la naștere, este înlocuită cu mintea lui Hristos, pe care o primesc prin propria lor alegere și care este pe deplin ascultătoare de legea lui Dumnezeu. Minte lor nouă și mintea lui Hristos sunt atunci o singură minte și amândouă sălășluiesc împreună pe tron, în locurile cerești. Există un loc în templu unde se află tronul lui Dumnezeu, iar ființele umane, care au fost create după chipul lui Dumnezeu, au în templu un loc anume, destinat prezenței lui Dumnezeu.

Acel loc nu se află în natura lor inferioară, reprezentată de împărăția de miazănoapte. El se află în locul reprezentat de împărăția de miazăzi, acolo unde Dumnezeu a ales să-Și pună Numele, care este caracterul Său. Locul este în Ierusalim; iar, ca capitală a lui Iuda, Ierusalimul este capul, însă capul capitalei este regele. Și Ierusalimul a fost ales să fie capitala, dar tot astfel a fost ales ca locul unde Dumnezeu avea să-Și așeze Templul. Apoi, în Templul Său, El Și-a așezat tronul. Împărăția de miazăzi reprezintă natura superioară a omului, dar are, de asemenea, o sală specială a tronului pentru rege. Sora White numește acel loc „cetatea” sufletului. O cetate, prin definiție, este o fortăreață.

„Întreaga inimă trebuie dată lui Dumnezeu, altfel adevărul lui Dumnezeu nu va avea un efect sfințitor asupra vieții și caracterului. Însă este un fapt trist că mulți care mărturisesc Numele lui Hristos nu și-au dăruit niciodată inimile Lui în simplitate. Nu au experimentat niciodată căința unei predări depline față de cerințele creștinismului, iar consecința este că puterea transformatoare a adevărului nu se află în viețile lor; influența adâncă, înmuietore a iubirii lui Hristos nu se face vădită în viață și caracter. Dar ce lucrare de hrănire a turmei lui Dumnezeu s-ar putea face dacă subpăstorii ar fi răstigniți împreună cu Hristos și ar trăi pentru Dumnezeu, spre a conlucra cu Păstorul cel Mare al turmei! Hristos îi cheamă pe oameni să lucreze așa cum

a lucrat El. Este nevoie de o mărturie mai adâncă, mai puternică, mai constrângătoare cu privire la puterea adevărului, așa cum se vede în evlavia practică a celor care mărturisesc că îl cred. Iubirea Mântuitorului în suflet va duce la o schimbare hotărâtă în modul în care lucrătorii se ostensesc pentru sufletele celor ce pier. Când adevărul ocupă cetatea sufletului, Hristos este întronat în inimă, iar agentul omenesc poate atunci spune: ‘Sunt răstignit împreună cu Hristos; totuși trăiesc; dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine; iar viața pe care o trăiesc acum în trup o trăiesc prin credința Fiului lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine pentru mine.’” Review and Herald, 9 octombrie 1894.

„Cetățuia sufletului” este locul unde „Hristos este întronat”. Întronarea lui Hristos este împlinită atunci când firea pământească este răstignită, iar firea pământească, după definiția lui Pavel, este natura inferioară și este împărăția de nord. De aceea profeția împărăției de nord s-a întins doar până în 1798. Natura inferioară nu poate fi unită cu Divinitatea; ea trebuie să fie schimbată într-o clipă, într-o clipeală de ochi, la a doua venire. Împărăția de sud, care cuprindea „capul”, care era Ierusalimul, și „capul”, care era sanctuarul, s-a întins până în 1844, căci ea reprezenta natura superioară, care putea alege să răstignească firea pământească și, prin credință, să intre în cetățuia Locului Preasfânt și să fie așezată pe tron împreună cu Hristos. Locul unde are loc această unire și această întronare este în cetățuia templului omenesc. Versetul zece din capitolul unsprezece definește capul ca fortăreața, însă acel adevăr este statornicit numai prin mărturia lui Isaia, care cere ca adevărul cu privire la fortăreața (cetățuie) să fie înțeles atât în aplicațiile sale exterioare, cât și în cele interioare.

Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să fie hrana noastră duhovnicească. „Eu sunt Pâinea vieții”, a spus Hristos; „cel ce vine la Mine nu va flămânzi niciodată; și cel ce crede în Mine nu va înseta niciodată.” Lumea pierde din lipsă de adevăr pur, nealterat. Hristos este Adevărul. Cuvintele Lui sunt adevăr; ele au o semnificație mai adâncă decât se vede la suprafață, precum și o valoare ce depășește înfățișarea lor nepretențioasă. Minți vivificate de Duhul Sfânt vor discerne valoarea acestor cuvinte. Când ochii noștri sunt unși cu alifia sfântă pentru ochi, vom fi în stare să descoperim nestematele prețioase ale adevărului, chiar dacă sunt îngropate sub suprafață.

Adevărul este delicat, rafinat, elevat. Când modelează caracterul, sufletul crește sub influența sa divină. În fiecare zi, adevărul trebuie primit în inimă. Astfel ne hrănim cu cuvintele lui Hristos, pe care El le declară a fi duh și viață. Primirea adevărului va face din oricine îl primește un copil al lui Dumnezeu, un moștenitor al cerului. Adevărul prețuit în inimă nu este o literă rece, moartă, ci o putere vie.

Adevărul este sacru, divin. El este mai tare și mai puternic decât orice altceva în formarea unui caracter după asemănarea lui Hristos. În el este plinătatea bucuriei. Când este prețuit în inimă, iubirea lui Hristos este preferată iubirii oricărei ființe omenești. Aceasta este creștinismul. Aceasta este iubirea lui Dumnezeu în suflet. Astfel, adevărul curat, nealterat, ocupă cetatea ființei. Se împlinesc cuvintele: „O inimă nouă vă voi da și un duh nou voi pune în voi.” Există o noblețe în viața celui care trăiește și lucrează sub influența vivificatoare a adevărului. Review and Herald, 14 februarie 1899.

Acea viziune a istoriei profetice din Daniel, capitolul unsprezece, începe atunci când versetul doi și al șaselea și cel mai bogat președinte se aliniază cu capul, care este Rusia, în versetele unsprezece până la cincisprezece. În acea istorie, al șaselea președinte va deveni al optulea, care este dintre cei șapte, și el va domni atunci când biserica și statul din Statele Unite se vor uni și își vor consuma nelegiuitele lor curvii în versetul șaisprezece, la legea duminicală care va veni în curând.

Stindardul care urmează atunci să fie înălțat va cunoaște dezamăgirea și va muri pentru o perioadă de trei zile și jumătate, care, în Daniel, capitolul zece, înseamnă douăzeci și una de zile. La încheierea celor douăzeci și una de zile de jale ale lui Daniel, care este încheierea celor trei zile și jumătate de moarte în uliță pentru cei doi martori, care sunt aceia din valea lui Ezechiel, care sunt oase uscate, moarte — există un mesaj profetic care îi readuce pe morți la viață. Acel proces, în Daniel, capitolul zece, este reprezentat prin trei pași.

Și în a douăzeci și patra zi a lunii întâi, pe când mă aflam pe malul râului celui mare, care este Hiddekel, am ridicat ochii și m-am uitat; și iată, un bărbat îmbrăcat în pânză de in, ale cărui șale erau încinse cu aur fin din Uphaz; trupul lui era asemenea berilului, iar fața lui ca înfățișarea fulgerului, și ochii lui ca niște lămpi de foc, iar brațele și picioarele lui, la înfățișare, ca aramă lustruită, iar glasul cuvintelor lui ca glasul unei mulțimi. Și eu, Daniel, singur am văzut vedenia; căci bărbații care erau cu mine n-au văzut vedenia; dar o mare cutremurare i-a cuprins, încât au fugit să se ascundă. Astfel am rămas singur și am văzut această mare vedenie, și nu mi-a mai rămas nicio putere; căci strălucirea mea s-a preschimbat în mine în stricăciune, și n-am mai păstrat nicio putere. Totuși am auzit glasul cuvintelor lui; și când am auzit glasul cuvintelor lui, am căzut într-un somn adânc, cu fața la pământ. Și, iată, o mână m-a atins, care m-a ridicat și m-a pus în genunchi și pe palmele mâinilor. Și mi-a zis: O, Daniel, om preaiubit, înțelege cuvintele pe care ți le vorbesc și stai drept în picioare; căci la tine am fost acum trimis. Și, pe când îmi rostea acest cuvânt, am stat în picioare, tremurând. Atunci mi-a zis: Nu te teme, Daniel; căci din prima zi când ți-ai pus inima să înțelegi și să te smerești înaintea Dumnezeului tău, cuvintele tale au fost auzite, și am venit din pricina cuvintelor tale. Dar căpetenia împărăției Persiei mi s-a împotrivit douăzeci și una de zile; însă, iată, Mihail, unul dintre căpeteniile cele de seamă, a venit să-mi ajute; și am rămas acolo la împărății Persiei. Acum am venit să te fac să înțelegi ce se va întâmpla poporului tău în zilele de pe urmă; căci vedenia este încă pentru multe zile. Daniel 10:4-14.

Daniel se află la sfârșitul celor douăzeci și una de zile de jale, când vede vedenia lui Hristos și aude cuvintele lui Hristos. Vedenia Cuvântului lui Dumnezeu, în chip văzut și rostit, produce o separare în două clase, iar Daniel era mort pe stradă, căci era "într-un somn adânc".

Acestea a spus El; și după aceea le-a zis: Prietenul nostru Lazăr a adormit; dar Mă duc ca să-l trezesc din somn. Atunci ucenicii Lui au zis: Doamne, dacă a adormit, se va face bine. Însă Isus vorbea despre moartea lui; dar ei au socotit că vorbise despre odihna somnului. Atunci Isus le-a spus lămurit: Lazăr a murit. Ioan 11:11-14.

Atunci Daniel a fost atins pentru întâia oară de Gabriel, care îl informează cu privire la lupta politică ce se desfășura pe când Daniel era mort (adormit) și că el urma acum să dea tâlcuirea vedeniei care tocmai îl transformase pe Daniel după chipul lui Hristos. Apoi avea să fie atins

pentru a doua oară, de Însuși Hristos.

Și când mi-a rostit astfel de cuvinte, mi-am întors fața spre pământ și am amuțit. Și iată, unul după asemănarea fiilor oamenilor mi-a atins buzele; atunci mi-am deschis gura și am vorbit și i-am zis celui ce stătea înaintea mea: O, domnul meu, din pricina vedeniei s-au abătut asupra mea durerile și nu mi-a mai rămas nicio tărie. Căci cum ar putea slujitorul acestui domn al meu să vorbească cu acest domn al meu? Căci, cât despre mine, îndată nu a mai rămas în mine nicio tărie și nici suflare nu mi-a mai rămas. Daniel 10:15-17.

Aceasta este paralelă cu prima profeție a lui Ezechiel din capitolul treizeci și șapte, căci, în cele două profeții pe care i se poruncește lui Ezechiel să le rostească oaselor moarte din vale, prima le alcătuieste trupurile, dar acestea încă nu au suflare și nici tăria unei oștiri puternice. Este a doua profeție a lui Ezechiel aceea în care trupurile primesc suflarea din cele patru vânturi și se ridică drept o oștire puternică, iar la a doua atingere primită de Daniel, „n-a mai rămas în mine nicio putere, nici nu mai este suflare în mine.” Apoi Daniel este atins din nou, a treia oară în total, și a doua oară de către Gabriel.

Atunci a venit iarăși la mine unul cu înfățișare de om, m-a atins și m-a întărit. Și a zis: Om preaiubit, nu te teme: pace ție! Fii tare, da, fii tare. Și când mi-a vorbit, m-am întărit și am zis: Să vorbească domnul meu, căci m-ai întărit. Daniel 10:18, 19.

A treia atingere a lui Daniel este a doua profeție a lui Ezechiel, care ridică trupurile în picioare ca o oaste puternică. Această profeție este adresată unui popor care recunoaște că este mort, căci era în doliu, precum Daniel.

Atunci mi-a zis: Prorojește către vânt, prorojește, fiule al omului, și spune vântului: Așa zice Domnul Dumnezeu: Vino din cele patru vânturi, suflare, și suflă peste acești uciși, ca să trăiască. Și am prorocit cum îmi poruncise el, și suflarea a intrat în ei, și au trăit și s-au ridicat în picioare, o oștire foarte mare. Apoi mi-a zis: Fiule al omului, oasele acestea sunt toată casa lui Israel: iată, ei zic: Ni s-au uscat oasele și nădejdea noastră a pierit; suntem tăiați de tot. Ezechiel 37:9-11.

Domnul îi poruncește lui Ezechiel să procească, iar el le spune că mărturia casei lui Israel este că ei sunt morți, fără nădejde și înlăturați. Ei sunt în doliu, așa cum a fost și Daniel, fiindcă sunt dezamăgiți de predicția eșuată din 18 iulie 2020, iar în acea stare, lui Ezechiel i se spune să procească.

De aceea, procește și spune-le: Așa zice Domnul Dumnezeu: Iată, o, poporul Meu, voi deschide mormintele voastre și vă voi scoate din mormintele voastre și vă voi aduce în țara lui Israel. Și veți ști că Eu sunt Domnul, când voi fi deschis mormintele voastre, o, poporul Meu, și vă voi fi scos din mormintele voastre. Voi pune Duhul Meu în voi și veți trăi și vă voi așeza în țara voastră; atunci veți ști că Eu, Domnul, am vorbit și am împlinit, zice Domnul. Ezechiel 37:12-14.

Domnul, care este arhanghelul Mihail, le deschide mormintele, iar cei doi martori din Apocalipsa 11 sunt apoi înviați, li se dă Duhul Sfânt și se ridică în picioare, întocmai cum Duhul Sfânt a fost

dat celor ce se ridică în picioare când sunt scoși din mormintele lor în a doua profeție a lui Ezechiel.

Și după trei zile și jumătate, Duhul de viață de la Dumnezeu a intrat în ei, și s-au ridicat în picioare; și o mare frică a căzut peste cei ce i-au văzut. Apocalipsa 11:11.

Acei doi martori sunt reprezentați prin Moise și Ilie, iar Moise a fost, de asemenea, înviat prin glasul arhanghelului.

Însă arhanghelul Mihail, când, împotrivindu-se diavolului, a purtat o dispută cu privire la trupul lui Moise, n-a îndrăznit să aducă împotriva lui o judecată de ocară, ci a zis: "Domnul să te mustre." Iuda 1:9.

Mihail, Voievodul și Arhanghelul, este Cel care a venit și l-a ajutat pe Gabriel în capitolul al zecelea din Daniel, iar glasul Lui este cel care îi cheamă pe bărbați și pe femei la viață.

Căci Însuși Domnul Se va pogori din cer cu un strigăt, cu glasul arhanghelului și cu trâmbița lui Dumnezeu; și morții în Hristos vor învia întâi. 1 Tesaloniceni 4:16.

Cele trei atingeri ale lui Daniel reprezintă tranziția mișcării laodiceene a celui de-al treilea înger la mișcarea filadelfiană a celui de-al treilea înger, iar în Daniel zece, vedenia care înfăptuiește tranziția de la chipul Laodiceei la chipul Filadelfiei este reprezentată de istoria profetică prezentată în capitolul unsprezece. Acea vedenie este reprezentată de Ezechiel ca vedenia islamului din cadrul celei de-a treia vai. În 2014, Rusia a inițiat al doilea război prin interpuși. În 2015, cel mai bogat președinte și-a început eforturile de a deveni al șaselea președinte.

În 2020, acel președinte, care reprezenta cornul republican, a fost ucis de fiara ateistă „woke” din adâncul fără fund, iar în același an a fost ucis și cornul protestant laodicean. În 2023, amândouă coarnele au revenit la viață, amândouă începând tranziția lor către al optulea, care este dintre cei șapte. Unul intrând în chipul politic al fiarei, pe măsură ce Biserica și Statul sunt reunite în Statele Unite, iar celălalt corn trecând de la chipul Laodiceei la chipul lui Hristos. Amândouă vor fi înălțate odată cu apropiata lege duminicală. Unul va deveni „Alexandru cel Mare”, regele întâi-stătător dintre cei zece regi care își dau împărăția lor a șaptea desfrânatei Romei, iar celălalt înălțat ca un stindard.

Viziunea care produce ambele aceste tranziții este istoria care se desfășoară între 11 septembrie 2001 și legea duminicală. Versetul unsprezece, din capitolul unsprezece al cărții lui Daniel, este identificat în mod specific în contextul: „dacă nu veți crede, nu veți fi întemeiați”.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

Regulile Bibliei trebuie să fie călăuză vieții zilnice. Crucea lui Hristos trebuie să fie tema, dezvăluind lecțiile pe care trebuie să le învățăm și să le practicăm. Hristos trebuie adus în toate studiile, pentru ca studenții să se adape din cunoașterea lui Dumnezeu și să-L reprezinte în caracter. Excelența Sa trebuie să fie studiul nostru atât în timp, cât și în veșnicie. Cuvântul lui Dumnezeu, rostit de Hristos în Vechiul și în Noul Testament, este pâinea din cer; dar mult din ceea ce se numește știință este ca niște feluri de mâncare ale invenției omenești, hrană

falsificată; nu este adevărata mană.

În Cuvântul lui Dumnezeu se află o înțelepciune neîndoielnică, inepuizabilă—o înțelepciune care își are originea, nu în finit, ci în mintea infinită. Dar mult din ceea ce Dumnezeu a descoperit în Cuvântul Său este obscur oamenilor, pentru că nestematele adevărului sunt îngropate sub molozul înțelepciunii și tradiției omenești. Pentru mulți, comorile Cuvântului rămân ascunse, fiindcă nu au fost căutate cu stăruință sârguincioasă până când preceptele de aur au fost înțelese. Cuvântul trebuie cercetat pentru a-i curăți și a-i pregăti pe cei care îl primesc, spre a deveni membri ai familiei regale, copii ai Împăratului ceresc.

Studiul Cuvântului lui Dumnezeu ar trebui să ia locul studiului acelor cărți care au atras mințile în misticism și le-au îndepărtat de adevăr. Principiile sale vii, întrețesute în viața noastră, vor fi pavăza noastră în încercări și ispite; învățătura sa divină este singura cale spre reușită. Când încercarea vine asupra fiecărui suflet, vor fi apostazii. Unii se vor dovedi a fi trădători, nechibzuiți, îngâmfați și autosuficienți și se vor abate de la adevăr, suferind naufragiu în ce privește credința. De ce? Pentru că nu au trăit „cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu”. Nu au săpat adânc și nu și-au făcut temelia sigură.

Când cuvintele Domnului le sunt aduse prin solii Săi aleși, ei murmură și socotesc că calea a fost făcută prea strâmtă. În capitolul al șaselea din Ioan citim despre unii care erau socotiți a fi ucenici ai lui Hristos, dar care, când li s-a prezentat adevărul limpede, s-au arătat nemulțumiți și nu au mai umblat cu El. Tot astfel, acești învățăcei superficiali se vor întoarce de la Hristos. Mărturie, volumul 6, 132.